

Lucija Matič

DENES DEDO Z KRIŽECOM

Komedija na kajkavskom narječju

Dramsko delo je bilo na 33. natečaju Hrvatskoga sabora kulture leta 2014 nagrajeno s prejemom Pohvalnice.

Dramski rad dobio je Pohvalnicu na 33. natječaju Hrvatskog sabora kulture 2014 godine.

Naslov: Denes dedo s križecom;

Avtor: Lucija Matič;

Izdaja: elektronska izdaja;

URL naslov:

<https://drive.google.com/open?id=1Nz0s8IEwxol9U8hY1U71xEzQ6NliTWXA>

Kraj Zapotok;

Založba: samozaložba;

Leto izida: 2018

Nosilec avtorskih pravic: Lucija Matič;

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

[COBISS.SI-ID=298062080](#)

ISBN 978-961-288-999-9 (pdf)

maloprodajna cena publikacije 0 evrov.

Uloge:

ŠTEF: mož

ANA: žena

MARIJA: punica

NINA: hčer

MIŠKA: sosed

JONA: soseda

Mjesto radnje: Izmišljena obitelj i kuća u Međimurju

ŠTEF: (*računa, zbroja i monda brojeve, preprovlja peneze*)

Kak ti penezi beže. Kak daj meli krila. Vjutro za bojače 100 kuna, za razna društva pok stotka. Dok poglednem račune: međimurske vode, slivne vode, voda, struja, plin, telefon, kaj je ovo, internet... što pak bo to se zdržoval. Išče sam ne Ani nikaj kupil. Punici bom dol budilico. A deci? Sakomu dom 100 kuna i kvit. Im bi si po takvom za te svetke moral zeti zajma.

(*Ana dojde nuter*)

ANA: Blagoslov svete meše. Štef si pazil juho?..... Se juha pomali vri?

ŠTEF: (*ne zdigne pogleda, zbroja dalje*) Je, je več ti je kuhana.

ANA: Denes je naša vulica na redu za blagoslov hiž. Boš ti prepraj peneze?

ŠTEF: Im sam non stop vutima penezima. Zbrojam, zbrojam, več mi je penzija zdoja dišla, a tu imam išče nekve račune za platiti.

ANA: Pak ne moraš se of mesec platiti, tu so ti jeni čeki i za februar.

ŠTEF: Što bo to prativ? Najbolje, da se jo sega rešim i kaj nam več moral na to misliti.

(*Marija dojde v kuhinjo*)

MARIJA: Blagoslov svete meše. Drogi zet, se najbolje za tvoj imendan Na tu ti je nekaj maloga za pod zob, provo vročtvo. (*dovlje mu žganico*)

ŠTEF: Fola lepa. Dejte bom mom probal. Kaj, ste pok kaj novoga zeznale?

MARIJA: Da znoš jesmo i nekaj novoga zeznale. Gospodin so posle meše, se na kuhano vino pozvali. Škoda kaj ga tebe tam ne bilo. Si mogel i ti kakvo z imenjoki spregovoriti i kufico gospodinovoga vina probati.

(*Štef razmišlja, kaj je punica povedala*)

ANA: Mama naj ga zafrkovati. (*gledi v šporhet*) Si meso kaj brnol?

ŠTEF: Ve ron ste došle od meše i več greha delate. Za takve kak ste vi bi morali pet pot na den mešo služiti, a da ne govorim, da bi v spovednico morali fotelja donesti.

ANA: Štef, niti za takve kak si ti ne bi preškodilo bor jempot na mesec iti k meši i k spovedi.

ŠTEF: Kaj bom jo Bogu i gospodinu vreme krotil? Im tak nemam kaj povedati na spovedi. A pri meši nemrem biti, me noge bole, a i ne čujem dobro kaj prepovedajo.

MARIJA: Im so zvučniki tak joki, da je prodečtvo vum s cirkve čuti. To je več por let tak, kak so stori gospodin doli naprajti, kaj bodo i oni, kaj se v cirkvo nemrejo zrivati, čuli i meli kaj od meše. Se vidi kak gosto hodiš k meši.

ŠTEF: Imate praf, jempot bi morav iti. Kak so došli novi gospodin, sam išče ne bil. A mogel bi iti, kaj se upoznamo i kaj jim povem, ako kaj trebajo, nek sam rečejo, jo jim bom mom se sredil. Stori gospodin so znali koga treba pitati dok je bilo trej kaj složiti i popraviti. Ga ne stvori kaj sam ne bil poleg. Samo te zvučnike sam ne jo slagal, onda sam bil baš na kolenu opererani, pak so si nekve druge majstre nazvali.

MARIJA: (*promrmra*) Velido da so gospodin baš nekvo takvo priliko i čakali, Bog jim grehe oprosti.

ŠTEF: Kaj ste rekli?

ANA: Nikaj! Mama hoj sim, dej mi pomori i nej bor na te veljki svetek greha delati.

(Marija ide ali se med potom zastavi)

MARIJA: Sam čula, da so gospodin zodji pot zvoli majstora, kaj je v šekeštriji lomora popravil, pak je majstor moral išče tri svoje pajdoše pozvati, kaj so si skupa prijeli, drugač bi se se skupa zrušilo i koga života koštalo.

ŠTEF: Tak je to dok ne pozoveš provoga majstora. Toga lomora sam jo som poprovljal i mi je nikdor nišči ne bil trej... Da sam gojt došel je srmaški čovek vek mel kaj za popraviti. Nam rekel, navek so me dobro potrucali

(Marija brne z očima a Ana se grize za vustnico)

MARIJA: Štef da bi te prije bili dimo sprajli, bi jim mrtik več toga bilo celoga ostalo. Dej mi vužgi 2. program, ve bo saki čas počela serija.

ŠTEF: Pak ste navek vutima serijama. Lefko bi hiža bez krova ostala, niti nej spazili, sam ak bi se antena nekak v zroku držola.

(Marija se dide preobleči, Štef vužge televizor, dene račune i peneze na kup na stol i hoda po kuhinji. Pogled mu se zastavi na sliki koja je prislonjena k stolu.)

ŠTEF: De pak so deca?

ANA: Šteli so iti pešice, kaj se zluftajo.

ŠTEF: Vidiš mogel bi si ve to sliko obesiti !!!!

ANA: Naj ve bnorevati, Štef lepo te prosim, saki čas bo obed, a i blagoslovljat nam denes dedo hižo. Imaš zutra dosti časa.

ŠTEF: Kakvo zutra?! Pak je to gotovo za pet menot. Dok se tebi krpice zakuhajo, bom jo več gotov. Kaj ti misliš, da sam jo nekov šegrt? Z jenom rokom si bom zmeril i zabil sliko. Več za obed jo bomo si skupa lepo gledali. Kaj ako Franc denes nazoj dojde, pak bo rekel, da si niti jene slike nemrem obesiti, a celo leto jo je crtal meni za imendan.

ANA: Pak znoš da na denes došel. Idejo v toplice, zoto so ti i došli fčera čestitat a ne denes.

ŠTEF. Nema veze. Ve dok se s tobom pregovorjam, sam več mogel zabiti čavlja i obesiti sliko.

MARIJA: Malo stehi govori, im ne čujem kaj se spominajo.

ŠTEF: Kaj pak morate čuti, pak vam je se cpot napisano. Mrtik so vam oni zvučniki v cirkvi bili prejoki, pak ve malo slabejše čujete.

(Marija zmahne z rokom.... med tem dojde Nina.)

ŠTEF Tak, ve se dojde dimo? Tebi se se nikaj dimo ne žuri? Im je denes dosti toga za naprajiti.

ANA: Štef pusti jo na miro. Kaj ti si se ne nigdor zastaj s pajdoši? Ve taki pemo jest, kaj bomo bor za svetke si skupa za stolom.

ŠTEF: Jo nikoga i nikaj ne trebam. Žmerekčki bom jo to som napraj. Tebi nek rojši pomorejo, kaj namo pok kesno jeli.

NINA: Kaj boš žmerekčki napraj?

ŠTEF: Ovo sliko bom obesil prije nek pemo jest.

(Nina se smeje)

ANA: Nina, dej stola složi.

(Štef se hopi meriti zida »na oko«. Nina počne preprovljati stola.)

ŠTEF: Nejde to bez metra. Nina dej skoči po metra.

(Nina dodovlje metra)

NINA: Tata ti treba pomoč?

ŠTEF: *(prhne)* Glej i vuči se. Ne smetaj meštru. Kaj na mama rekla, da sam vas se zaposlil.

(Nina slegne z ramenima i počne proveravati poruke na telefonu)

ŠTEF: Na, ajde primi tam.... dva... i dva, čakaj kaj namo bako zrušili.i dva i 80. Kulko je to?

(merijo zida, kauč je na sredini sobe. Mama se nagibljejo kaj bodo vidli, a Štef namerno zavlačuvlje pred njom. Tišina.)

ŠTEF: Kaj ve buljiš v telefon? Kaj sam te pital? Zbroji mi mere.

NINA: Kak si rekel?

ŠTEF: Prestvori i deco. Što bi vas kaj nafčil, idemo nazoj merit. Več sam zobil kaj sam zmeril.

(Nina i dalje tipka po telefonu i lovi metra)

ŠTEF: Primi tam. *(merijo zida)* dva... i dva....i dva..... i 80. No, kulko je to?

NINA: Osemdeset šest.

ŠTEF *(nikaj mu je ne jasno)*. Kak osemdeset šest? Kak si to računala? Pak sam ne dvorca zazidal? I ti mi boš nekva pomoč.

ANA: 6 i 80, je od kak smo naprajli to hižo.

MARIJA: Nekda so hiže bile na mero, a ne na pol mere.

(srdita kaj joj Štef pleše pred televizorom)

ŠTEF: Kaj je serija gotova?

MARIJA: Reklame so. Im bom pol serije zamudila, dok tu pred menom plešoš.

ŠTEF: A mere so vidite takve, kakve sam štel! Da bi sakoga poslušal, kaj mi govori, bi mi hiža visela kak pijonec.

MARIJA: Je zoto ti lomori nemrejo niti v jeno sobo. Se moraš kak tot napeljovati med posteljom i lomorom.

ŠTEF: Je ne bilo mišljeno, da bi lomori bili v sobima. Denes je moderno meti garderobno sobo.

MARIJA: No i de pak ti je ve to garderobna soba?

ŠTEF: Tam de vi spiste, od kak ste se k nam doselili. Moral sam se odlučiti ili bom del v sobe lomore ili bote vi z nami spoli v spavači sobi ...

MARIJA: Pak si ne mislil da bom jo v lomorima spola. Tiho ve bodi, gotove so reklame. Nazoj je počelo. *(Marija se obrne k televizoru, ne reagira . Štef čoka, promrmlja nekaj o serijima)*.

ANA: Ajde hote, juha je na stolu, idemo jest.

ŠTEF: Evo išče samo dve minote i se bo gotovo.

MARIJA: Ana malo počokaj i serija bo taki prešla.

ANA: Štef prosim te, pusti se skupa. Moram išče počistiti i pospraviti, naj mi išče ti delo delati. Pok si zobil, da denes dedo z križecom.

ŠTEF: Tiho bodi, pak bom prejdi gotof. Kakvo delo ti bom napraj, provi majstor za sobom se počisti. Nina ve podeli s dvo.

NINA: 3 i 40.

ŠTEF : Najvažnejše je dobro zmeriti. Se drugo onda ide somo od sebe. Idemo 3 i 40. A ve višina. Nina primi sliko, kaj bom videl kak bo lepše.

(Nina drži sliko, Štef si natoči žganico)

ŠTEF : Malo desno, viš da je ne na sredini. Ve pak zdigni, išče malo. Kaj tak drfčeš?

NINA: Hodi ti drži roke v zroku kak kakvov kažnjenik. Roke so mi več se drvene, a on me pita kaj drfčem!

ŠTEF Dej bom jo. *(zdiže, teška mu je, gledi zdiže spuščča, počne puhati)* De je ve što, kaj bi mi pomogal? Nina! Drži to. Sim hoj i primi sliko.

(Nina prime zdiže, spuščča, Štef gledi.)

ŠTEF: Tak tu bo dobro, tu bom zacrtal. De mi je penkalo? Navek mi se nešči v posel meša i se mi nampak posprovi. Alat mora navek biti na jenom ta istom mestu, drugač vreme ide, a i živci trpido. Fletno! Što mi je zel olofko?!!

NINA : Poglej, tam na stol si jo del k računima.

ŠTEF: Ti si stvarno tatina hči, da ga tebe ne, več bi mi srce počilo. Čokaj, nemrem zarisati. Previsoko je. Ana hodi mi stolca donesi.

(Ana donese stolca i drži kaj na Štef opal z njega, Štef zacrtovlje.)

ŠTEF: Ve pak idemo čavlja zabijemo. De pak je čavelj? Ve sam ga mev v roki. Im je ni v zemljo prepal. Dok ide nampak, ide se kak dej bilo zakleto.

(Nina dide, donese čavlja. Štef ga zeme v roke, nastovi čavlja i drži čavlja na zidu i mrmra ...)

ŠTEF: A s kem ga bom zabil? Mrtik ne z glovom? Nina, malo misli. Trk po hamra!

MARIJA: Serotica, kaj ji je pok napraj!

ŠTEF: Kaj sam ji napraj? A tam v seriji! Kakva serotica. Roke mi očejo odpasti, vroče mi je, znoj mi oče oči zgristi, križa so me počela boleti, več je vura za obed prešla i lačen sam, a vi govorite o serotici. To vam je film.. a ne život. Vam je bolje milo za glumico nego za prove ljude.

(briše si znoja, počne se srditi na punico. spusti roko s čavljom, dojde Nina s hamrom. Štef mrmra, zeme hamra išče mesto za zabiti, ne nojde)

ŠTEF: Prestvori i takvomu imendanu! Si so se baš namene denes sprajli. De mi je ve provo mesto? De sam si ve zarisal..... Nina brže još jempot primi sliko!

(Nina prime, iščejo provo mesto.)

ŠTEF: Dobro zemi sliko fkrej! Mekni se fletno, viš da se juha hladi na stolu. Idemo brže. *(zdigne hamra, vudri, zvije čavlja)* Joj prestvori i prek prestvori... Kaj si mi sam jenoga čavlja donesela?

ANA: Štef hodi boš drugi pot obesil to sliko, dok boš mel celo popovne samo za to čas.

(Si gledido Štefa, čak i Marija prestane gledati serijo)

ŠTEF: Naj me pehati, moči. Rojši pomori, vidiš, da je previsoko, zoto sam čavlja zvijal kaj nemrem doseči.

ANA: Bi si zev lojtro, kaj naš išče s stolca opal.

ŠTEF: Dok lojtro z nojži doli zvlečem, bo več pol vure prešlo, a i prašna je, pak boš rekla da sam ti celo kuhjo zmazal. Dej Nina drugoga čavlja.

(Počne zabijati, dok mu nestane ravnotežja. Ana i Nina ga vlovido)

ŠTEF: Prejdi bi moral stolce poprajiti, kaj si na nešči glovo potral. Kam je ve opal čavelj?

(Si iščejo, Nina zdiže stolca, Štef si spiije žganico. Dojde nazoj i plozi na drugi stolec.)

ŠTEF: Ste ga našli? Juha bo več mrzla, najte meglo iskati. Nina hodi me primi, več mi se malo vrti od sega skupa.

NINA: Neje čudno, da ti se vrti. Dobro da si išče celi. Prije smo vuto vreme več bili na hitni. Evo tu je. To tvoje vročstvo je sako leto hujše.

ŠTEF:*(strogo pogleda)* Što mi je pok hamra skrila? *(Nina doda hamra, Štef nastovi, zabije jempot, dvopot.)* Dej sim liko!

NINA: Si dobro zabil tata?

ŠTEF: Sliko sim!

(Nina doda liko. Slika je teška a čevelj tek tulko drži, se skupa zleti na pod. Štef se prime za glovo. Ana savija ruke i moči. Si skupa ne vupajo niti reč progovoriti i nišči ne vupa pogledati Štefa.)

MARIJA: *(šapne)* Išče me bo zatokel.

ŠTEF: *(obrne se k punici)* Je drugoga dela nemam. Hote fkrej, kaj vam na za praf kaj palo na glovo. Kaj ve si zijate? ... Nina Dej sim čavlja!!!

(Prime čavlja nastovi, vudri, još jemopot s som silom, na pod pone hamer a čavelj je v steni. Štef ječi.)

ANA: Kaj je bilo?*(Štef ječi)* Pokoži kaj ti je?

ŠTEF: Nikaj, malo sam se po voglu polca vudril.

ANA: Pokoži mi! Kakov vogel! Celi prst ti je krvovi!

ŠTEF: Pusti me, kaj mi naš kaj posnela, se bo dobro, dej mi žganico!

ANA: Kakvo žganico, k doktoru ideš, to treba mom pogledati.

ŠTEF: Dej mi žganico, da vidim ali morem prsta premeknoti. *(Proba migati, nemre, ječi. Ana mu prsta poleje z žganicom, išče boljše jofče)* Sam ni misliv, da mi poleješ po prsto!

MARIJA: Sam jo znola, da to na nikaj dobroga zišlo. Na takof veljki svetek bnorevlje z hamrom.

ANA: Nina vužgi avta i pelji tatija na hitno. Mama zemi metlo, pometi, ti pak hodi z menom, kaj ti zamotam roko, kaj naš takof išel.

(Nina, Ana i Štef didejo, Marija pomeče, na vrotima se nojdejo sosedi.)

MIŠKA: Noto mlodo leto, zdravi i veseli, tusti i debeli...Dej vam Bog voliče, kozliče, drobno mladino, debelo hajdino, mira božjega....

(Jona ga prekine)

JONA: Bog dej sosedi! Kam pak so vaši tak leteli z avtom?

ANA: Na hitno so dišli, Štef si je prsta ftrgel.

JONA: A zoto nas je ne štel niti pogledati. A mi smo mu došli imendan čestitat. Dobro malo se ve sednemo pri vas, pak počokamo kaj dedo nazoj.

MIŠKA: Kaj pak je ve delal na praznik i išče k tomu na svoj imendan, kaj si je prsta ftrgel?

ANA: Evo to sliko je štel obesiti, kaj jo je dobil za imendan, pak je došlo do nesreče. *(Si skupa gledido sliko.)*

ANA: Dobar dan sosedi. Ve smo se rono sprovljali jest. Hote i vi z nami!

JONA: Fola lepa. Sam vi ječte, mi smo se več najeli. Dobar tek.

MIŠKA: Dej bom jo to do kraja napraj *(proba čavlja, dobro je zabiti i obesi sliko)*. No čavelj je dobro zabiti.

JONA: Mi smo denes ne išli k meši, pak smo zoto rano jeli. Fčera smo bili pri polnočki, pa sam rekla, kaj pemo dvopot na den k meši? Po takvom nam domaj niti kuriti nej bilo treba. Malo k meši, malo v posjete i den prejde.

MARIJA: Jona, pak ne da si zobila da je polnočka na Božič, a Štefaje ti je drugi den. So ti to dvo veljki svetki. Ana dej sosedima kaj si bodo spili!

MIŠKA: Dejte nekaj za pod zob, nekaj joko lepo deši, po somima slivima.

ANA: Evo sosed izvolite. Sosedu bote i vi malo probali?

(Marija si sedne za stol)

JONA: Jo nam nikaj, fola. Potli dok se najeste, si bom z vami spila kovo. Ana pa kaj je ne navek tvoj Štef za praznike na hitni? Kak se pak navek nekaj hapi delati za praznike?

ANA: Je a kaj bomo soseda, ako oče mom se naprajiti. Nema mira, dok je ne se složeno.

JONA: Složeno? Pak je pri vas navek nekaj v kvoru ili nampak. Kaj se mu neda Dopovedati, kaj bi pustil na miru ono kaj nezna, nek majstri delajo svojega posla.

ANA: Ke oče delati, si navek nojde posla, ke pak ne, navek jofče, kak je treba majstore dovgo čakati.

MIŠKA: Je bormeš tak je. Denes ti je na meštre treba čakati i po por meseci. Čovek bi prije som napraj makar se ne razme v posel. Ali za Štefa več i vrobci popevljejo, da ima dve leve roke. Jeno ti je teorija a drugo praksa.

MARIJA: Miška kak pak je kaj tvoj brat? Se išče bovi samo s teorijom, a se drugo pusti na miro?

MIŠKA: *(se odkašlja)*. A dobro mu je valjda. Se baš čudej ne hodimo glet.

MARIJA: Ne? Pak sam ga negda večpot vidla pri vas na gruntu, navek nas je došel pozdraviti.

MIŠKA: Je, on ima več časa kak mi, pak lefko hoda po seli. Mi pak smo redko da domaj, kad imamo takvoga posla. A kaj ste nekaj čule, da bo ovo leto i pri nas doček Nove godine na trgu?

ANA: Kaj bote i vi vuni slavili?

JONA: Mislili smo malo pogledati. Itak nikam ne mislimo iti. Lefko pak bo zanimljivo.

ANA: Muzika bo, zabavni program i guleš se bo kuhal.

MIŠKA: No onda pak pemo. Bor se bomo guleša najeli.

JONA: Kak da se domaj nemreš najesti. Im si navek lačen i žejen.

MIŠKA: Je od kak zdravo živimo, sam bormeš nigdor ne sit, niti napit.

MARIJA: I pok vam na trej kuriti, ako bote celo noč vuni Novo leto slavili...

ANA: No sosed bote jeli z nami? Dost ga za se.

MIŠKA: Fola Ana kak da bi jel. Nabom, kaj nam pok domaj jezikovo juho poslušal.

JONA: Kaj bi ve išče mogel jesti? Pak si pred pol vure jel. A pri doktoru boš pok rekel, da se držiš diete. Išče malo počokamo i onda idemo. Zgleda da je na hitni gužva, kaj ga ji ne tak dovgo.

ANA: Mama dej pozovi teco, mrtik znodo de so gospodin. De so ve te naši, bodo na vreme došli od doktora? Kaj nado prejdi gospodin tu kak oni.

JONA: Kakov gospodin? Kaj nado holi zutra po naši vulici?

ANA: Ne denes. Denes so pri meši povedali, da je promjena plana.

MARIJA: Vidiš, dej bila pri meši bi znola. (zove) Bok teca, kaj mrtik znote de so gospodin? Je, ve so pri križnem drevu? No onda išče imamo čas.

JONA: Miška hodi, domaj nemamo nikaj posprovljeno.

MIŠKA: No i kaj onda? Kaj ti bom jo domaj? Idi ti dimo, jo pak dojdem za tobom.

JONA: Ne dimo hodi! Kaj boš tu? Sosed i se morajo ron tak kak i mi preprajti. Jaj, kaj nam zobila, imate mrtik malo viška svete vode?

ANA: Imamo išče jeno menjšo flašico z Bistrice.

MIŠKA: Navek moramo nekaj palamuditi. Jempot se onda informiraj pravilno, a ne da zodje sekunde se delamo.

JONA: Što bi znal, da so se plani premenili? Je bilo rečeno, da k nam dedo zutra.

MIŠKA: Pak mi lefko i tu počokamo gospodina, ne moramo sako leto biti domaj. Jempot nas lefko preskočijo. Loni sam se skorom zmrznol, dok sam jih vuni na vulici čakal.

JONA: Kaj pok skošovlješ? Sako leto ista pjesma: »Jo je nam čakal, jo ne dam peneze«.

MIŠKA: Dobro, ajde onda hodi. Pozdravite Štefa, potli ga demo pogledati. Da vidimo, kaj si je napravil.

ANA: Dobro, fola lepa na posjeti. Bok! (*Sosedi didejo*)

MARIJA: Si vidla, saka hiža ima nekvoga križa.

ANA: Kaj pak si ga za brata išla spitovat? Pak dobro znoš, da so si ne zobra.

MARIJA: Kaj pak se bodo kak sveci držali i iz Štefa se delali norca. Nek si svoje probleme gledido. Z nas se bodo posmehovali, a pre hiži imajo išče vekše probleme. Naš Štef je bor veren i pošten, makar ima dve leve roke.

ANA: No vidiš da i ti moreš nekaj lepoga reči za Štefa.

MARIJA: Pak nemam jo nikaj protiv jega. Sam smo si kaj pes i moček. Naterovljemo jen drugoga i izazvljemo, al se sejeno ne bi vgrizli. A Štef baš prosi, kaj mu nešči istino reče.

ANA: Je istina, al ga ne treba podpehovati...

MARIJA: Ti pak preveč močiš i sam glediš, kak ti gluposti zdelovlje.

(*vuni se čuje ruženje*)

ANA: A evo došli so! Fola drogomu Bogu!

NINA: Bok! Evo nas. Mama kaj tak lepo diši? Lačna sam kaj vok.

ANA: Hodi bote jeli. De je tata?

NINA: V gojku. Nikaj smo ne jeli, več mi se kmica dela pred očima.

ŠTEF: (*betežno*) Dobar dan. (*prst je na debelo zamotani, roka je v trokotu*)

ANA: Kaj je bilo? Si v redu?

ŠTEF: Se je dobro. Nikaj je ne strašnoga. Sam so mi nofta morali sneti, im je skorom som doli zišel, a zamotali so me, kak da so mi prsta fkrej drezali. Nina natoči mi za pod zob, kaj se malo zmirim. (*Nina natoče*)

NINA: Doktor i sestra so rekli, da ne bi bili provi prazniki, da nej naš tata došel k njim na hitno. Več so se priščili, da ga sako leto za praznike krpajo.

ŠTEF: I kaj onda, ne daj Bog hujšega. Pak so i oni slavili, si vidla kak so bili si veseli, i kak so nas lepo sprevodili vum. (*spi je žganico*) Što pak je sliko obesil?

ANA: Miška. So bili tu z Jonom, čakali so te, kaj ti čestitali, pak so onda dbežali dimo, kaj se preprovijo za križec. Čavelj je bil zabiti, samo je trebalo još sliko obesiti.

ŠTEF: A tak. Znači bor sam čavlja dobro zabil. Em pak bi i vroga v steno zabil a ne čavlja, kak sam se fejst vudril. (*gledi si prsta*) Dobro. Ve pak mi dej jesti. Več se i meni vrti kak sam lačen. Jo neznam, sako leto se dože čokamo te blagoslov i sako leto smo se bolje lačni.

NINA: Je tata, a boš mi vrnol peneze? Trebajo mi denes za vum.

ANA: Kakve peneze? Kaj si moral platiti?

ŠTEF: Nikaj sam ne moral platiti, sam sam jim jeno bomboniero kupil, kaj bodo meli za praznike. Na tam si zemi, z onoga kupa.

NINA: Evo zemem ti 200 kuna, a 100 ti vrnem dok razmenim (*promrmlja*), ak mi kaj ostone...

ŠTEF: Kaj te nej prunt vudril, da si mi 100 kuna mom donesla, idi razmeni i nazoj na kup stotko.

ANA: Pusti ve Nino nek ide jest. Je dete od jutra ne nikaj jelo. Kakva pak je to bombonjera za 100 kuna? (*Priprovlja stola.*)

ŠTEF: Eh, bomboiera je ne 100 kuna, sam i flašo dnesel. Nemreš sam tak s proznom rokom dojt. A još sako leto baš za praznike nekof vrog pri naši hiži pune roke dela ima, pak navek nekaj zmrda, kaj se jim moram iti na hitno kozat. A i deci moram biti primer, kak pri delu, tak i pre ponašanju. Morajo znati kaj je široko srce i odprta roka.

MARIJA: (*veli Ani*) Ako se bodo od njega vučili, onda boš mela pri hiži some invalide.

ŠTEF: (*skoči*) Kakve invalide?!

ANA: Mama!

ŠTEF: Kakve invalide?! Nemre čovek meti pri ti hiži mira niti za praznik, niti za svoj imendan.

ANA: Hodi Štef jest. Tam si sej skupa z Ninom, gospodin bodo taki došli.

ŠTEF: Kak nek čovek je, ako ga napodajo. Idem rojši živino nahroniti i tvoji mami pokazati kak pri Hranjcu Štefo invalidi skočejo.

ANA: Štef ve smo ron z mamom se počistile. Naj mi mazati hiže i sebe. Rojši se presleči, si celi prešvicani.

ŠTEF : Taman za f kotec. Nikaj ti nam hižo zmazal. A i potli mi ljudi dedo. Kaj bodo svije lačne? (*ide*)

ANA: (*zove po telefonu*) Bok. So bili več pri vas? De so? Aha onda bodo taki tu. Dobro fola. Ajde bok. (*Odloži telefon*) Ti išče denem Nina? Koloč pak boš potli. Nina ve bo treba paziti, kaj nam nado gospodin dišli. Dok dido k teci, smo mi tretji na redu. Ti glej i dojdí nam reči, kaj na hrona na stolu dok dedo.

NINA: Dobro mama. (*čez vrata..*) Evo ve so baš dišli k teci.

ANA: Nina fletno poječ, kaj se posprovi.

(*Nina fletno je i posprovlja tajera. Pije vodo i dide vum. Marija se stone, brže sprema stola z raspelom, svečicom, pripravlja peneze s kupa z računima.*)

MARIJA: De je ve Štef pri nevolji?

NINA: (*Dojde nazoj*) Joj mama gospodin so dišli na drugo stron vulice. Zgleda da so sosedi ne vuni počakali, a niti nas ga ne bilo vuni. Ve so nas preskočili! Idem jo po tatija!

ANA: Pusti tatija f kocu! Brže dozovi gospodina! (*Nina beži vum.*)

(*med tem Štef dosopiha v škorjima, proba se zuti. Nejde.*)

ŠTEF: Prestvori i škorjima, nemrem si jih zuti z jenom rokom. (*Čuje se Nina*)

NINA: Gospodin, gospodin hote sim, mi smo domaj, gospodin!!!

ANA: Brže si sej, kaj te zujemo. Mama hoj kcoj, pomori mi ga zuti.

(Marija pomože, saka mu zuvlje jenoga škorja.)

MARIJA: Nemam ga de prijeti, seposod se drži gnoj. Di pak si pri nevolji bil?

ANA: Primi ga i zuj ga! Brže! *(Štef jofče.)*

MARIJA: Kaj jofčeš? Glej kaj je si z hiše napraj. Se je krastavo a smrdi kak f kocima. Joj prejoj i to nam je ve još treba. Idem po metlo i krpo.

(Dobeži Nina)

NINA: Dozvola sam gospodina, dišli so prijje k sosedu, onda dedo k nam. U kak smrdi pri nas. Što pak je ve nuter to blato donesel?

(Nišči joj ne odgovorja, Ana odnoša škorje vum i monda.)

ANA: Mama brže si roke operi. *(Brne se k Štefu)* Da boš ti mene jempot posljuhno! Moraš vek po svoje palamuditi, Več mi je sega skupa dost. Da nej ve gospodin došli, bi te stovala kaj bi som počistil, kaj si znagrđil. Makar bi i spot dišel v škornjima. Nina idi vum gospodina čokat, kaj nado dišli dalje.

(Ana ljušta, Marija pomeče, ..)

ŠTEF: Mi bo što donesel šlape? Kaj bom bos? Čovek se pri ti hiže nemre nodjati nikaj dobromu. Išče se bom prehladil.. *(gledi bose noge)*

ANA: Mama brže si roke prot, još si zmozana, a ti si som idi po šlape! Ve pak mi je sega dosti!

(Štef dide i dojde z butima cipelima i s črnim frbantom)

ANA: Kaj si pak ve delal z frbantom?!

ŠTEF: Kaj? Navek mi nešči šlape skrivlje, a cipeli so još od doktora topli ostali. Zoto sam se bul cipele, a bili so prašni, pak sam si je malo zbrisal, kaj nam krastavi.

ANA: Ve bodi takof! Itak ga ne več časa. Fletno si k stolu.

(Dojde i Nina nuter. Si stonejo koli stola i čokajo. Vuni se čuje zvonček...)

